

“You Call THIS Living?”

Source 1: Bereishit Ch. 47:9

ז וַיָּבֵא יוֹסֵף אֶת-יַעֲקֹב אָבִיו, וַיַּעֲמְדֵהוּ לְפָנָי פַּרְעֹה; וַיְבָרֶךְ יַעֲקֹב, אֶת-פַּרְעֹה.

7 And Joseph brought in Jacob his father, and set him before Pharaoh. And Jacob blessed Pharaoh.

ח וַיֹּאמֶר פַּרְעֹה, אֶל-יַעֲקֹב: כַּמָּה, יָמֵי שְׁנֵי חַיֶּיךָ.

8 And Pharaoh said unto Jacob: 'How many are the days of the years of thy life?'

ט וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב, אֶל-פַּרְעֹה, יָמֵי שְׁנֵי מְגוּרַי, שְׁלֹשִׁים וּמֵאָת שָׁנָה: מְעַט וְרָעִים, הָיוּ יָמֵי שְׁנֵי חַיֵּי, וְלֹא הִשְׁיִגוּ אֶת-יָמֵי שְׁנֵי חַיֵּי אֲבֹתַי, בְּיַמֵּי מְגוּרֵיהֶם.

9 And Jacob said unto Pharaoh: 'The days of the years of my sojournings are a hundred and thirty years; few and evil have been the days of the years of my life, and they have not attained unto the days of the years of the life of my fathers in the days of their sojournings.'

י וַיְבָרֶךְ יַעֲקֹב, אֶת-פַּרְעֹה; וַיֵּצֵא, מִלִּפְנֵי פַרְעֹה.

10 And Jacob blessed Pharaoh, and went out from the presence of Pharaoh.

Source 2: Bereishit Rabba Perashat Vayigash

(ט) [ויאמר יעקב אל פרעה ימי שני] וגו' מעט ורעים אמ' ר' אבא בר כהנא ביני לבינך קטנתי (בראשית לב יא), ביני לבין אחרים מעט ורעים, אמ' ר' שמעון בן יוחיי לפי שקרא תיגר בשלושים ושלוש תיביות לפיכך נמנע מחייו שלשים ושלוש שנה.

And Yaakov said....few and bad.... R. Shimon Ben Yochai said, “Because he complained using 33 letters, his life was shortened by 33 years”

Source 3: Aggadat Bereishit (Buber) Ch. 62

ואמרתי לא טוב היות האדם וגו' (בראשית ב יח), לא היה צריך לשבחני, אלא התחיל מתרעם ואומר, האשה אשר נתת עמדי וגו' (שם /בראשית/ ג יב), וכך אברהם ירד למלחמה, ועשיתיו מלך על ששה עשר מלכים, והחזרתי לו את השביה, והי' סבור שמא שכרו הוא, ואמרתי לו שכרך הרבה מאוד (בראשית טו א). לא היה צריך להודות, אלא אמר ה' אלהים מה תתן לי וגו' (שם שם /בראשית ט"ו/ ב). וכך יעקב כי במקלי וגו' (שם /בראשית/ לב יא) ועשיתי עמו כל אותה הטובה, והוא אומר לפרעה מעט ורעים היו וגו', (שם /בראשית/ מז ט), הרעתי לך מימיך יעקב שאתה אומר כן. וכן דור המדבר, כמה טובות עשיתי עמהם, שנאמר ובמדבר אשר ראית וגו' (דברים א לא), והם אמרו ונפשינו קצה בלחם הקלוקל (במדבר כא ה)

I said "It is not good for man to be alone".. He did not have to praise Me, but he began to complain and say, "The woman that you gave me..."...so, too, Ya'akov...I did all of that good on his behalf, and he said to Pharoah "few and bad?"...I have deducted years from your life, Ya'akov, for saying so....

Source 4: Hadar Zekenim

(ט) מעט ורעים. מדרש. בשעה שאמר יעקב ימי שני חיי מעט אמר הקדוש ברוך הוא אני מלטתיך מלבן ומעשו והחזרתי לך יוסף ואתה מהרהר על מדותי חיך שיחסרו שנים משנותיך שלא תחיה כל כך שחיה יצחק אביך דהוא חי כמנין תיבות שיש מן ויאמר פרעה עד מגוריהם דהיינו ל"ג תיבות וסכום זה נחסרו שנותיו משנות אביו שאביו חי ק"פ שנים והוא חי קמ"ז שנים:

Few and bad. Midrash: When Ya'akov said the days of my life were few, said the Holy One Blessed be He, "I saved you from Lavan and from Esav and gave you back Yosef and you are doubting Me! By your life! Years will be deducted from your life - you will not live as long as Yitzchak, your father...because your father lived 180 years and he (Ya'akov) lived 147 years

Source 5: Why did Pharaoh Ask about Yaakov's Age? – Rabbi David Silverberg

When Yosef introduces his father, Yaakov, to Pharaoh, the Egyptian king inquires as to the saintly patriarch's age. Yaakov answers with not only a number, but also a description: "Few and hard have been the years of my life, nor do they come up to the life spans of my fathers during their sojourns" (47:9). The Midrash criticizes Yaakov's complaint, commenting that thirty-three years were taken from his life as punishment for the thirty-three words of self lamentation he spoke to Pharaoh.

Someone with the time and patience to count the number of Yaakov's recorded words in this brief conversation will arrive at a lower number than thirty-three (21). How did Chazal calculate his words to number thirty-three? The answer is that Chazal counted all the words in the Torah's account of this conversation, starting from "Pharaoh said to Yaakov" and through Yaakov's response to the king's inquiry. One who counts the words contained in the two verses of 47:8-9 will, indeed, arrive at thirty-three.

Needless to say, this itself begs for an explanation. Why should Yaakov be punished for Pharaoh's question? Why should the words uttered by Pharaoh - and even the words used by the "narrator" in this context - count towards the shortening of Yaakov's life?

Rav Chaim Shemuelevitz explains that the answer lies in a more obvious question regarding this entire scene: did Pharaoh really have nothing else to ask Yaakov except his age? Could these two men not find any better topic of conversation?

Rav Chaim answers that Pharaoh's question indicates that Yaakov wore his troubles on his face. The Egyptian monarch saw in front of him a frail, elderly gentlemen, whose wrinkled complexion and squinted eyes told the tale of his brother's plot to kill him, his father-in-law's attempts to cheat him, the difficult family life he suffered from the rape of his daughter through the sale of his favorite son, and starvation from famine. This woeful appearance prompted Pharaoh to inquire about his guest's age. Chazal teach us that for this alone Yaakov was

punished. A tzadik of his stature was to avoid sharing his personal crises with others, and greet others warmly and pleasantly, with a joyous smile and friendly countenance. Therefore, the words spoken by Pharaoh when inquiring about Yaakov's age counted towards the shortened years of his life.

While most of us cannot expect of ourselves to live at the standards demanded of Yaakov Avinu, this Midrash must open our eyes to this important quality of maintaining one's pleasantness even during trying times. Life is full of pressures, anxieties, disappointments, and challenges. But as much as possible, we must try to put it all aside when speaking with others, and to afford others the warmth and friendliness we expect from them.

Source 6: HaRav Gur Galon, Yeshivat Har Bracha

...ויש להתבונן מה כל כך חמור בדבריו של יעקב עד שנענש בגינם באופן כה חריף, עד שעבור כל מילה ירדה שנה מחייו. עוד יש לשאול מדוע חז"ל מונים גם את שאלתו של פרעה ולא רק את תשובתו של יעקב?

במדרש (אגדה פר' ויחי, המובא ב'תורה שלמה') כתוב כך "ולמה נחסרו משנותיו של יעקב ל"ג שנה? על שדיבר כלפי מעלה. דקיימא לן כשם שמברך אדם על הטובה כך יברך על החילוף והוא לא עשה כך..."

על פי דברים אלה של המדרש, יעקב לא הכיר בכך שגם הרע מביא ברכה, ולכן גם עליו צריך לברך. קל מאוד לראות ולהודות על הטוב, אולם כאשר אדם נתקל בקשיים ובעיות, יש נטייה לשכוח ש"כל מאן דעביד רחמנא לטב עביד". אחד הדברים המשמעותיים ביותר הוא להבין את הרע ואת הקשיים בעולם כמקדמים ומסייעים, כתבלין שמדגיש ומוציא את הטעם.

יתר על כן, כותב ראש הישיבה הרב אליעזר מלמד שליט"א כדי לבאר מדוע חשוב כ"כ לברך גם על הרעה... "וגם כאשר חלילה פוגע בו אסון, יש לו יותר כח לקבל אותו כאשר הוא יודע שיש לאסון הזה משמעות. שאף אם כעת הוא לא מבין איזו טובה תצמח מהרעה, מתוך הידיעה שכל מה שה' עושה בעולם – הכל לטובה, יוכל בסופו של דבר להתרומם מתוך האסון ולבנות את חייו. אבל מי שאינו מאמין, אין לו אלא את צרתו, והעצב נוקב וחודר בליבו ללא תרופה ומשמעות."

כלומר, האדם שמברך גם על הרעה ומתבונן בה מתוך אמונה, יש בו את הכוחות להתמודד ולהוציא מתוך הרע את הטוב. ע"פ זה, מובן מדוע חז"ל מונים גם את שאלתנו של פרעה בכלל המילים שיעקב אבינו נענש עליהן. כי עצם העובדה שיעקב אבינו נראה תשוש וחלש, זקן לגילו, מ עידה על כך שהוא לא קיבל את הרעה מתוך אמונה. ההשפעה הנפשית והפיזית שהשפיעו עליו הצרות – שערו שהולבן, כוחו שתשש, וכו'... כל אלו מעידים שהעצב קנה לו מקום קבע בליבו, והתמודדותו לא הייתה כפי שהיינו מצפים באדם ענק וגדול כיעקב.

הברכה הרעה איננה רק קבלת הרע בהבנה, אלא קבלת הרע בשמחה, שהרי לשון המשנה (בברכות נד.): "חייב אדם לברך על הרעה כשם שמברך על הרעה", ומבאר רבנו יונה שם: "כמו שמברך על הטובה בשמחה ובטוב לבב כך יש לו לברך על הרעה בשמחה ולקבל מוסר הבורא בסבר פנים יפות ויחשוב כי הכל כפרת עונותיו", האדם צריך להתעלות מעל הרגשות ולהסתכל במבט של אמונה, ואין הכוונה לא לכאוב ולבכות, אבל אחר הכאב חשוב מאד שאדם יידע להתרומם למבט כללי ורחב, הרואה את מכלול חייו, אומר הקב"ה ליעקב, ומה עם הטוב והחסד, ההצלחות והישועות, רגעי השמחה וההתרגשות, אותם שכחת?

ואם יאמר האדם, ומה אעשה וכך אני מרגיש, כך תחושתיי, ואיני יכול לשמוח, להודות ולהלל, נאמר לו, זו בדיוק הטעות, האדם צריך להיות שליט ושולט על רגשותיו, האדם יכול לקחת אחריות על שמחתו וחדוותו, על אושרו וחיוניותו, ויש לכך ראייה מפורשת מהגמרא בסוכה (כה): "אמר רבי אבא בר זבדא אמר רב: אָבֵל חייב בסוכה. – פשיטא! (ברור!) – מהו דתימא: הואיל ואמר רבי אבא בר זבדא אמר רב: מצטער פטור מן הסוכה – האי נמי מצטער הוא, קמשמע לן: הני מילי – צערא דממילא, אבל הכא – איהו הוא דקא מצטער נפשיה, איבעי ליה ליתובי דעתיה" (היית חושב שכיוון שמצטער פטור מן הסוכה גם אבל פטור, בא רב ללמדנו שמצטער הפטור זה בצער גופני, אובייקטיבי, אך בצער נפשי, האדם עצמו מצער את עצמו ובכוחו וחיובו ליישב את דעתו ולא להצטער).

אדם צריך להיות שליט על רגשותיו, אסונות לצערנו מתרחשים, ולא תמיד אנו רואים את הטובה הצומחת מהם, אך האדם המאמין לא מתחפר בצערו, חז"ל מלמדים שיעקב אבינו הצטער צער עמוק וגדול כל אותם השנים, ולצער זה היה מחיר גדול וכבד, כפי שכותב הרמב"ם במורה נבוכים (וכן כתב גם בשמונה פרקים): "אנחנו מצינו קצת פחיתות המידות ימנעו הנבואה לגמרי... והאנחה והדאגה של יעקב אבינו ע"ה כל ימי התאבלו על יוסף

נסתלק ממנו רוח הקודש עד שנתבשר בחייו ואמר: 'ותחי רוח יעקב אביהם', ואמר המתרגם: 'ישרת רוח נבואה על יעקב אבוהון', ולשון החכמים: 'אין הנבואה שורה לא מתוך עצלות, ולא מתוך עצבות, אלא מתוך שמחה.'

ואם נדייק ברמב"ם הוא מכנה זאת פחיתות המידות, כי 'איבעי ליה ליתובי דעתיה', נכון יוסף איננו והחיסרון הוא אדיר וכואב ונורא, אך בל נשכח שיעקב יש לו עוד י"א בנים ונכדים, הממשיכים בדרכו, לעומת יצחק ואברהם להם ילד אחד ההולך בדרכם, ואם זה רצון ה' יש לקבלו בשמחה וטוב לבב.

יהי רצון שנלמד לכוון את רצוננו לרצונו יתברך, לקבל את הקשיים והפערים, כפי שאנו מקבלים את הטובות והחסדים, לראות את הטוב, ואת הטוב מאד, הטוב העמוק המופיע מהחושך והרע.

Source 7: Commentary of Ramban

I don't understand the reasoning of our wise patriarch – what ethical basis is there for him complaining to the King? Why would he say that he did not live as long as his fathers? Maybe he would live as long as, or longer than them?!

It seems to me that Ya'akov became prematurely grey and therefore he appeared very old. Pharoah was surprised by his age, because most of the people of that time did not live so long...so he asked him how old he was...Ya'akov answered that he was 130 years old, and not to be surprised because he was younger than his fathers who lived longer – but because they were bad, difficult years with toil and anguish, he became prematurely grey and therefore looked older than he actually was. (See also Radak and Rashbam who take a similar approach)

(ט) מעט ורעים היו ימי שני חיי - לא ידעתי טעם הזקן אבינו, מה מוסר הוא שיתאונן אל המלך, ומה טעם לאמר ולא השיגו את ימי שני חיי אבותי, כי אולי עוד ישיגם ויחיה יותר מהם?! ונראה לי כי יעקב אבינו זרקה בו שיבה והיה נראה זקן מאד, ופרעה תמה על זקנותו כי אין רוב אנשי זמנו מאריכים ימים כל כך, שכבר קצרו שנותם, ולכן שאל לו כמה ימי שני חייך, כי לא ראיתי כמותך זקן בכל מלכותי, אז ענה יעקב כי ימיו שלשים ומאת שנה, ואל יתמה בהם כי מעט הם כנגד שנות אבותיו שחיו יותר, אבל מפני היותם רעים בעמל ואנחה זרקה בו שיבה ונראה זקן מאד:

Source 8: Rav Moshe Feinstein, Drash Moshe

אחר כדאמרין בהגדה ויהי שם לגוי מלמד שהיו ישראל מצוינים שם, ואינו רוצה אף להשפיע על הנכרים בני המדינה כדרך שהתנהגו אברהם ויצחק שקראו בשם ה' לפרסם גם להנכרים שידעו מבורא העולם וישמרו מצות דבני נח, כי איננו מצוים לזה, וראיה שנעמי אמרה לרות שתעשה כמו ערפה ששבה אל עמה ואל אלהיה, אף שאסורה לעבוד ע"ז, משום שתוכחה לא נאמר אלא לישראל שעמיתך כתיב, ול"ד לאברהם ויצחק, שעדיין לא היה כלל ישראל, היה מצוה עליהם לפרסם שם שמים וקיום הו' מצות לכל העולם, אבל יעקב שכבר היו לו הי"ב שבטים שהוא כלל ישראל, לא עסק להשפיע אף על לבן ובניו כלום, אלא אדרבה להתרחק מהם, כדכתיב בדד עין יעקב, משום שרוצה שיהיו עם ישראל ממלכת כהנים וגוי קדוש, שא"א זה כשיתערבו אחרים, וכדחזינן מהערב רב שקלקלו הרבה, והשי"ת אמר כי שחת עמך עיין ברש"י, ולכן אף שיודע אני שבחיי הגשם הם מעט ורעים, מ"מ זהו דרך שבחר ומבקש את פרעה שיניח להם בארצו להתנהג כן, שבשביל זה רוצים להיות בגשן כאשר נתן להם.

מעט ורעים ימי היו שני חיי (מז:ט). מה שאמר יעקב לפרעה דמעט ורעים היו שני חיי, שהקשה הרמב"ן לאיזה צורך אמר זה, נראה שהוא לא להתאונן ח"ו אלא להודיע דרכו והנהגתו שלא יחשוב פרעה שבאו כדרך בנ"א הנוסעים לאיזו מדינה להתנהג בדרכיה, כי זה טוב יותר להנאת הגוף, ובפרט כשאפשר להם להיות מקרובים למלכות, שדרכו הוא בשיטה אחרת, שרוצה להיות בדול ומופרש מדרכי המדינה ולהתרחק מהם משום שהוא רוצה שיהיו בניו ובני מצוינים שם לעם

Source 9: Commentary of Alshich

Let us first clarify Ya'akov's statement to Phaorah, answering his question, "How old are you"? ...Isn't it strange that he said, "few and bad" in reference to 130 years? Also, saying that they did not reach (his fathers' years) – who told him that he would not yet reach their age? Also, what about the change in language from "years of life - *chayim*" and then "years of *megurim*"When Pharoah asked, "How many are the years of your life?" – when Ya'akov heard the term "the years of your life" – indicative of years of life and tranquility – he answered, they were not years of life but of "megurim", a temporary and transient

...נבאר ראשונה מאמר יעקב אל פרעה להשיב על שאלת כמה ימי שני חיו, אמר, ימי שני מגורי שלשים ומאת שנה מעט ורעים היו כו'. כי הלא כמו זר נחשב אומרו מעט ורעים על מאה ושלשים שנה. וגם אומרו ולא השיגו כו', כי הלא מי הגיד לו שלא יחיה סך ישיג לימי אבותיו. וגם מה אלה שינוי הלשון פעם שני חיים ופעם שני מגורים. וגם אומרו בימי מגוריהם הוא מיותר. אך הנה אמרו רז"ל (יומא עא א) על פסוק כי אורך ימים ושנות חיים, וכי יש שנות שאינן של חיים, אלא מי שחיו חי שלווה הם של חיים, אבל חיי צער אינם של חיים: ונבא אל הענין והוא כי הנה כה אמר פרעה (ח) כמה ימי שני חייך. (ט) בשמוע יעקב שני חייך

existence. This is what he meant when he said, “The days of the years of my sojournings are a hundred and thirty years.” Maybe you will ask, is it possible that between these difficult years, there weren’t some years of calm? To this, Ya’akov answered, “know that the years of ‘life’ were few and bad...He called them, “bad” because he even had troubles within those years. Ya’akov continued, “Maybe you will ask why this worries me, because my fathers also had many unsettled years and few years of ‘life’?” Regarding this he said, “and they have not attained unto the days of the years of the life of my fathers in the days of their sojournings” – meaning: “Even though my fathers experienced years of transience, intermingled within those years were a few good years, what is bitter and bad for me is that the few years of tranquil life that I experienced in the midst of my transient years did not reach the tranquil years of my fathers in the midst of their transient years...”

Regarding this, the Torah came here and testified, “and Ya’akov lived..” in other words, the years that could be called “life” were not just the 17 years he spent in Egypt....When all of a person’s earlier years were difficult, and in the end his life is good and he dies at a ripe old age, the number of good years erase all of the difficult years...and they are all end up being equally good....

שמורה על שנות חיים ושלוה, ענה ואמר, לא שנות חיים היו לי כי אם של מגורים, גרות וטלטול. וזהו שלשים ומאת שנה היו ימי שני מגורי. ושמא תאמר היתכן שבין שני המגורים לא היו קצת שנות חיים, לזה אמר דע איפה כי מעט ורעים היו אשר יקראו שנים. וזהו מעט ורעים היו ימי שני חיי. וקראן רעים כי גם בם היה לו צער בצד מה. ושמא תאמר, שלמה אדאג על זה, כי גם אבותי היו להם ימי מגורים רבים ומעט שנות חיים, לזה אמר ולא השיגו כו' כי כל כך היו מועטים כי לא השיגו כו', לומר כי גם שלאבותי היו שני מגורים גם כן, אך אמנם מובלעים תוך השני מגורים היה להם קצת שנות חיים, אך זאת רעתי כי מר, כי המעט אשר היו לי שנות חיים בתוך ימי מגורי, לא השיגו לימי חיים של אבותי אשר היו להם בתוך ימי מגוריהם:

(כח) ועל זה באה התורה פה והעידה, כי הנה ויחי יעקב כלומר שיקראו שנות חיים, לא היו רק בארץ מצרים שבע עשרה שנה. וזהו ויחי כו' ובזה ויהי ימי יעקב כו'. והוא כי זה דרכן של בני אדם כי אם אלף שנים יחיה בשובה ונחת, ואחריתו מרה בקצת שנים עד ירד ביגון שאולה, הלא כל הימים הראשונים יפלו ויהיה בעיניו כאילו כל ימיו מכאובים וצרה וחשכה. וההפך, כאשר כל ימי חייו חיי צער יחיה, וייטב לו באחרונה וימות בשיבה טובה, כי במספר שני טובתו ינשה את כל עמלו, ויהי כל ימיו בעיניו כימים אחדים כלן שוין לטובה. וזה מאמר הכתוב כי אם היות כי כל מאה ושלשים שנותיו קראן שני מגורים ולא שנות חיים, וגם מעט ימיו של טובה היו בטלים ברוב. הנה עתה נהפך, כי אחר שבסוף ויחי יעקב שבע עשרה שנה של שנות חיים וטובה, נעשה כאילו ויהי כל ימי יעקב - שני חייו, ולא ימי מגורים. כי עתה קנו הויה חדשה ונעשו כולם שנות חיים. וזהו ויהי ימי יעקב שני חייו. ועל כן אמר ויהי לשון יחיד לומר כי כאחדים נחשבו כלם שנות חיים וכו':

How is R. Alschich reading the conversation?

<p>ח וַיֹּאמֶר פַּרְעֹה, אֵל-יַעֲקֹב: כַּמָּה, יָמֵי שָׁנֵי חַיֶּיךָ.</p>	<p>8 And Pharaoh said unto Jacob: 'How many are the days of the years of thy life?'</p>	
<p>ט וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב, אֵל-פַּרְעֹה, יָמֵי שָׁנֵי מְגֻרֵי, שְׁלֹשִׁים וּמֵאָת שָׁנָה: מְעַט וָרָעִים, הָיוּ יָמֵי שָׁנֵי חַיֵּי, וְלֹא הִשְׁיִגוּ אֶת-יָמֵי שָׁנֵי חַיֵּי אֲבֹתַי, בְּיָמֵי מְגֻרֵיהֶם.</p>	<p>9 And Jacob said unto Pharaoh: 'The days of the years of my sojournings are a hundred and thirty years; few and evil have been the days of the years of my life, and they have not attained unto the days of the years of the life of my fathers in the days of their sojournings.'</p>	<p>when Ya'akov heard the term "the years of your life" – indicative of years of life and tranquility – he answered, they were not years of life but of "megurim", a temporary and transient existence</p>
	<p>"Maybe you will ask why this worries me, because my fathers also had many unsettled years and few years of 'life'?" Regarding this he said, "and they have not attained unto the days of the years of the life of my fathers in the days of their sojournings" – meaning: "Even though my fathers experienced years of transience, intermingled within those years were a few good years, what is bitter and bad for me is that the few years of tranquil life that I experienced in the midst of my transient years did not reach the tranquil years of my fathers in the midst of their transient years..."</p>	<p>Maybe you will ask, is it possible that between these difficult years, there weren't some years of calm? To this, Ya'akov answered, "know that the years of 'life' were few and bad...He called them, "bad" because he even had troubles within those years.</p>

Source 10: Commentary of Malbim

...*years of life* can only refer to years in which one serves Hashem – and those years are a person's (main) life, not the years which one is physically alive...those years reflect one's animalistic dimension. So, for a person, who possesses intellectual and spiritual qualities, those years are considered as if he was dead, and they can be called "megurei", because during those years he lived (gar) on the earth.....Since Pharaoh, for his part, related to a person's entire physical life as "years of life", Ya'akov noted that Pharaoh had not been exacting with his words. "If you are asking me about "*yemei meguri*", I can tell you that I lived 130 years, but if you are asking me about the *years of my life*, ie the years during which I lived a spiritual life, the kind of life unique to man, mine did not reach the years of life of my fathers during their physical life, as

(ט) ימי שני מגורי. ר"ל ששנות חיים משמעי שנים של טובה והצלחה... ובדרושי ארצות השלום פרשתי, כי שנות חיים לא יצדקו רק על השנים שעובר בהם את ה' שהם חיי האדם, לא על השנים שחי חיי ההרגש לבד שהוא חיי הבהמה, שנים אלה לא נקראו שנות חיים כי במ חילק הבהמי שלו, אבל האדם שהוא חלק השכלי והנפשי שלו היה כמת, ונוכל לקראם בשם שני מגורי, שבם גר בתבל ארצה, לא בשם שנות חיים, ובאשר פרעה לפי הבנתו קרא כל השנים שיתהלך האדם על האדמה בשם שנות חיים, א"ל יעקב שלא דייק בדבריו, שאם תשאלני על ימי שני מגורי אוכל להשיב לך שהיו שלשים ומאת שנה, אבל אם תשאלני על שני חיי, דע כי מעט ורעים היו ימי שני חיי, ר"ל השנים שהייתי חי חיים הנפשיים שהם חיי

they experienced many more years of life serving Hashem and achieved their spiritual potential..

האדם, ולא השיגו את ימי שני חיי אבותי בימי מגוריהם שהם הרבו יותר הימים שעבדו בהם את ה' וקנו השלמות הנפשי:

How is Malbim reading the conversation?

<p>ח ויאמר פרעה, אל-יעקב: כמה ימי שני חייך.</p>	<p>8 And Pharaoh said unto Jacob: 'How many are the days of the years of thy life?' </p>	<p>Since Pharaoh, for his part, related to a person's entire physical life as "years of life"</p>
<p>ט ויאמר יעקב, אל-פרעה, ימי שני מגורי, שלשים ומאת שנה: מעט ורעים, היו ימי שני חיי, ולא השיגו את-ימי שני חיי אבתי, בימי מגוריהם.</p>	<p>9 And Jacob said unto Pharaoh: 'The days of the years of my sojournings are a hundred and thirty years; few and evil have been the days of the years of my life, and they have not attained unto the days of the years of the life of my fathers in the days of their sojournings.'</p>	<p>Ya'akov noted that Pharaoh had not been exacting with his words. "If you are asking me about "yemei meguri", I can tell you that I lived 130 years</p>
		<p>but if you are asking me about the years of my life, ie the years during which I lived a spiritual life, the kind of life unique to man, mine did not reach the years of life of my fathers during their physical life, as they experienced many more years of life serving Hashem and achieved their spiritual potential.</p>

R. Shimshon Raphael Hirsch takes a similar approach, adding: אין להשוות את תוכן חיי עם תוכן חיי אבותי; הם "חיו" יותר, כל ימי מגוריהם היו "חיים", והם זכו למלא את תפקיד חייהם בתנאים של אושר. אין זו תלונה על מיעוט שנותיו, אלא ענוה בהשקיפו אחורה על ערכם המוסרי של החיים שעברו עליו.

This was not a complaint regarding how short a life he lived, but an expression of humility when he looked back at the ethical value of the life that he had lived.

Source 8: Haketav Vihakabala

Now, all the commentaries have explained the term “megurei” as transience, instability and suffering. I don’t know how to reconcile such an explanation within the term, “megurei” – because all of the difficulties that Yaakov suffered from Esav, Lavan, Dina and Yosef were not a function of transience. Also, it is the way of righteous people to be happy with difficulties, not to constantly mention them, as this appears as if he is complaining. Also, why did the Torah see fit to mention this story? They are seemingly trivial and nothing of value seems to come from them. Therefore, it is possible that these words contain a precious lesson that is of great value.

Every individual who pursue spiritual fulfilment has two ways of serving Hashem: the path of “conquering”, or the “straight” path. The path of conquering works as follows: a person’s inner natural physical desires remain intact, and attempt to overtake him on a daily basis; he overcomes them and subjects them to service of Hashem. Even though he does not wish to submit to these desires, his heart pulls him to covet etc, against his will. One who serves God in this way experiences a constant inner struggle; one who serves God in this way Yaakov called “megurei” [he goes on to prove, how through reference to pesukim in Tanach, that this term can refer to struggle..]

Serving God in the “straight path” refers to an approach in which a person does not suffer an inner tension, but with a heart full

והנה לכל המפרשים לשון שני מגורי טעמו גירות טלטול וצער, ולא ידעתי לכוין כל זה בלשון מגורי, כי כל הצרות שהיו לו ליעקב מעשו ולבן דינה ויוסף אינם מצד הגירות, גם דרכו של צדיק להיות שמח ביסורין לא להזכירם תמיד, שנראה כמתלונן, ועוד מה ראה הכתוב להודיענו בספור זה, והם דברים של מה בכך ואין יוצא מהם תועלת למודי, לכן יתכן שיש בדברים אלה למוד יקר רב התועלת.

וזה, יש לכלל בן דעת המשתדל אחר שלמות הנפשי, שני דרכים לעבוד בהם את הש"י, אם בדרך הכובש, אם בדרך הישר

דרך הכובש = שני מגורי = at odds with/in a state of tension with one's soul

דרך הכובש הוא, שתאוות נפשו הטבעית הבהמית במקומה עומדת, והיא תעשה את שלה להתעורר בו בכל יום, אמנם מצד נפשו המשכלת הרוחנית, כובש אותם ומכניעם לעבודת הש"י, ואף שאינו רוצה בבחירת רצון התאוה הגשמית ויודע שהוא עברה ועון, מ"מ הלב מטבעו יחמוד שלא מרצונו והוא נגד בחירתו, הנה העובד את השם בדרך זה הוא במלחמה תמידית בנפשו, כי התאוות הבהמיות יחרחרו תמיד ריב ומדון בנפשו עם התאוה הנפשית הרוחנית, וחיי איש העובד את השם בדרך זה קראו יעקב כאן שני מגורי, כלומר שנים שישנם בחרחרור ריב ומדון בנפש ...

דרך הישר = שני חיי at peace with one's soul - seeking eternal life

ועבודת השם בדרך הישר, היא כשהיא תמימה באין ריב ומדון בנפש פנימה, אם הלב מלא באהבת השם ולא נשאר בלב מקום פנוי לשכון שם תאוה בהמית, כענין ולבי חלל בקרבי. שהתאוה הבהמית היא כמת וכחלל, ואינה מתנגדת אל התאוות הנפשיות הרוחניות (וכבר הוסכם ... שהעובד בדרך הישר הוא מעולה מן העובד בדרך הכובש, דלא כדעת הרמב"ם בששי לשמונה פרקיו

of love of Hashem; there is no place left in the heart for animalistic desires. (one who serves God in this way is serving on a higher level, not like the Rambam says...who distinguishes between Chukim and mitzvot whose reason we understand). One who serves God on this level, is truly called “alive”, since all of his spiritual energies are being harnessed to acquire eternal life....There is no doubt that Yaakov the choicest of the Avot served Hashem throughout his life along the “straight path” and each day served God with true wholeheartedness, as it says ויהי ימי יעקב שני - because his whole life was a life of true life. However, when he spoke to Paroh, he spoke less of himself, as is the way with the righteous; that’s why he used the term “megurei”, as if the majority of his life he only served God using the “conquering” path, but few and far between were his years of serving Hashem on the “straight” path, and even these occasions were sporadic - that’s what he meant by “few and bad.” By saying this, he was praising the accomplishments of his father and grandfather; that’s also why he used the term ימי מגוריהם, to emphasize ימים and not שנים...with his answer, Yaakov intended to awaken Paroh to the fact that what people normally call “life” is not true life, because those who pursue a life of pleasure are really experiencing “death”- because the wicked in their lifetime are referred to as dead....

שמחלק בין החוקים למפורסמות) והזוכה למדרגה זו נקרא חי באמת, כי כל כחות נפשו משתדלים להשגת החיים הנצחיים. וגם כח אחד מכל כחות הנפשיות לא נעדר מלהשתלם באמצעיים המביאים אל הנצחיות, והנה אין ספק כי יעקב בחיר האבות היה עובד כל ימיו בדרך הישר וכל יום היה חי השלמות האמתית, ככתוב ויהי ימי יעקב שני חייו, כי כולם היו שנים של חיים, אמנם בדברו אל פרעה היה מקטין עצמו כדרך הצדיקים, לכן אמר ימי שני מגורי, כאילו רוב שנותיו לא היה עובד רק בדרך הכובש, שהוא בריב ומדון בנפש פנימה, והיה צריך ללחום נגד יצרי תאות הלב ולנצחם, אמנם שנים של חיים, שהוא בדרך הישר בלתי מלחמת היצר, היה בעיניו מעטים, וגם אותו המעט היה בלתי הצטרפות, ורק בזמנים נפרדים זכה לימים הראויים להקרא חיים באמת, ע"ז אמר מעט ורעים, ונגד מה שהקטין מעשי עצמו הגדיל מעשי אבותיו, לאמר שרוב שנותיהם היו שנים של חיים, בימי מגוריהם, ר"ל בימים שמצד טבע אנושית להיות בהם בריב ומדון פנימי מצד נפש הבהמית, היה להם שנים של חיים, כולם היו שנים להשגת שלמות הנפשי האמתית ללכת באור החיים, לכן נאמר באבותיו בימי מגוריהם, ימים ולא שנים, להמעיט זמן מלחמתם הפנימי, כי רובי דרובם היה שלום הפנימי בנפשם. והתכוין יעקב בתשובתו זאת אל פרעה לעורר את דעתו, שאין מה שנקרא בפי ההמון בשם חיים הוא החיים באמת, כי הרודפים אחר בולמס התאוות הזמניות, חייהם אינם חיים אבל הוא מיתתם, כי הרשעים בחייהם קרואים מתים, כי אמנם אינו ראוי לקרוא בשם חיים, רק להמשעבד כל תאוות נפשו לשמים לעבוד במ עבודת השם

How is Ktav V'Kabala reading the conversation?

<p>ח וַיֹּאמֶר פַּרְעֹה, אֵל- יַעֲקֹב: כַּמָּה, יָמֵי שְׁנֵי חַיֶּיךָ.</p>	<p>8 And Pharaoh said unto Jacob: 'How many are the days of the years of thy life?'</p>
<p>ט וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב, אֵל-פַּרְעֹה, יָמֵי שְׁנֵי מְגֹרֵי, שְׁלֹשִׁים וּמֵאֵת שָׁנָה: מְעַט וָרָעִים, הָיוּ יָמֵי שְׁנֵי חַיֵּי, וְלֹא הִשְׁיִגּוּ אֶת- יָמֵי שְׁנֵי חַיֵּי אֲבֹתַי, בְּיָמֵי מְגֹרֵיהֶם.</p>	<p>9 And Jacob said unto Pharaoh: 'The days of the years of my <u>sojournings</u> are a hundred and thirty years; few and evil have been the days of the years of my life, and they have not attained unto the days of the years of the life of my fathers in the days of their <u>sojournings</u>.'</p>

reference to his religious struggle - serving God by "conquering"

When he spoke to Paroh, he spoke less of himself, as is the way with the righteous; that's why he used the term "megurei", as if the majority of his life he only served God using the "conquering" path, but few and far between were his years of serving Hashem on the "straight" path, and even these occasions were sporadic – that's what he meant by "few and bad."

My fathers experienced life on the "straight" path their years of struggle were few and far between